

25 bani Posta

Două realități: Țăranii și meșteșugarii

Intr'unul dintre apelurile prin care d. General Ion Antonescu anunța reforma radicală a statului, d-se făcea epocala mărturisire că la temelie țării a văzut și vede două categorii: țărani și meșteșugarii.

In același timp anunța că va reconstitui statul fiind seamă de aceste entități sociale, menite să fie ridicate la cinstea care li se cuvenea întotdeauna, fiind cele două clase mari de producție. Ele întrețin întreaga aparat de stat, consumând și reținând partea cea mai redusă din bunurile create, dacă ne gândim la standardul lor de viață.

Mărturisirile dlui General Ion Antonescu ne-au impresionat mult prin sinceritatea și brutalitatea lor realitate, ele fiind o totală rupere cu trecutului care a fost atât de ostracizant tocmai cu aceia pe care conducătorul statului vrea să-i înalțe la locul cuvenit.

E drept că nu este pentru prima dată când se vorbește despre țărani și meșteșugarii. Dimpotrivă, tema aceasta a fost pivotul regimului democratic de ieri, când toți haidăii electorali și toate scursorile partidelor se plângeau de soarta «vitregă» a țărănimii și a muncitorimii.

Dar după urma valului de compătimire care-i îmbrățișa, se alegeau cu tot mai multe nelegiuiri, apăsări fiscale și alte năpaste care le-au otrăvit viața până la marginile suferinței și desna-dejdii.

Acum, însă, istoria n'are să se mai repete, conducătorul statului dându-și seamă că noul stat românesc trebuie să fie al poporului, adică a majorității populației, dela care emană toate prerogativele statului și drepturile futurora.

Dl. General Ion Antonescu este un mare inșoșat de dreptate, cum reiasă din toate actele de guvernământ pe care le-a semnat.

Este firesc atunci ca gândurile sale să se îndrepte mai întâi spre clasele sociale cele mai năpăstuite până acum și roase de mizerii.

Țăranii și muncitorii sunt victimele unui trecut care apasă ca un blestem pe umerii noștri, și acum le-a venit sorocul ca să li să facă dreptate.

Țărănimeu va fi antrenată la munca cea mai aspră și intensă, spre a stoarce pământului pierderile cauzate de ciopârțirea teritorială a țării, astfel că e natural să i se asigure condiții optime de viață, pentru a rezista muncilor grele care o așteaptă și pentru a i se da răsplătă muncii prestate.

Iar muncitorii au să creieze în șantiere bunuri tehnice care să compenseze alte bunuri pierdute, printr'o valorificare rațională și cinstită.

Fără o muncă uriașă de valorificare a produselor solului și creiații tehnice de calibru avansat, ne-așteaptă sărăcia cea mai neagră, decând ne-am pierdut aproape o sută de mii de kilometrii pătrați din teritoriul național.

Agricultura trebuie raționalizată și intensificată la maximum, spre a avea cultura avansată din toate produsele.

Ori procesul acesta nu este posibil fără ridicarea nivelului de viață al țărănilor, din toate punctele de vedere, după cum nu putem ridica nivelul tehnicii dacă nu reeducăm sufletul muncitorimii.

Amândouă din aceste clase productive trebuie să-și recâștige încrederea de sine și mândria că reprezintă ceva în angrenajul social; trebuie să se știe ocrotiți de conducători prin toate înlesnirile de viață posibile, care să le stimuleze în cel mai înalt grad capacitatea de muncă.

N'avem încă burghezia despre care s'a vorbit atâta, pentru că s'a făcut tot ce omenește a fost posibil ca să nu se nască această clasă socială, în orașele pe care n'am reușit să le stăpânim.

Abia de acum înainte, când în fine ne-am deschis ochii, am ajuns să înțelegem că cu o clasă țărănească și alta muncitorească, trăind în condiții pe care multe popoare le-au uitat de mult, nu este posibil să prosperăm în raport cu aceste neamuri și țări, unde țărani și muncitorii sunt cineva, asigurând în schimb bună starea generală a statului.

Am ținut țărani și muncitorii într'o stare de înăpoiere exasperantă pe alocuri; astfel că munca lor n'a putut rodi însușit.

Să tragem concluzii fatale din aceste triste experiențe ale trecutului, spre a trece dela statul birocratic și bugetivor, la cel agrar și industrial, renunțând la atâtea din risipele care ne-au dus la dezastrul de astăzi.

Când despre noi se va putea vorbi ca despre Olanda, Elveția, Norvegia și alte state mici, dar cu un nivel atât de ridicat din multe puncte de vedere, atunci vom putea spune că în adevăr nu ne mai amenință stările de mizerie de ieri.

Și nu o să mai vedem țărani și muncitorii trăind în condițiile grele și întârziate.

Dar pentru asta, trebuie să lăsăm tineretul în posturile de inițiativă și conducere, fiind că numai el știe să renunțe la viața proprie și la toate conforturile accesorii.

Dr. Ion I. Pogana

Lazăr Igrășanu

Dintre dascălii arădani pensionați pe data de 1 Septembrie 1940 am cetit și numele d-lui Lazăr Igrășanu, fost inspector școlar al județului Arad.

Fostul inspector școlar a ple-

cat după 35 de ani de activitate în învățământul primar, din care vre-o 15 i-a făcut sub robia străină.

Cei mai bătrâni, știu ce înseamnă să fi fost dascăl sub unguri, iar cei mai tineri au aflat acum, când se aud atâtea despre prigoana pe care o îndură învățătorii români rămași în ungaria, sau refugiați; de acolo, din cauza urgiei turanice.

Dl. Lazăr Igrășanu, cu alți colegi din generația sa, a îndurat cinsprezece ani un asemenea regim.

Cu acest titlu și-a reluat catedra în România-Mare, după întoarcerea de pe front.

Două decenii, a fost un dascăl model, un om al datoriei, ercând pe merit toate treptele erarhice ale învățământului primar.

În repetite rânduri, am avut ocozia să-l cunoaștem pe acest învățător, din școala veche, dar atât de bună. Intotdeauna l-am găsit cumpătat și amabil, astfel cum trebuie să fie cineva care vine zilnic în contact cu lumea. L-am cunoscut întodeuna la treabă, fără să se plângă de oboseli și de orariu peste „ora” legală, așa cum au fost toți dascăli dinainte de război, care știau mai mult ce datorii au față de drepturile cuvenite.

În clipa duiosei despărțiri de școală, îi urăm zile îndelungate și fericite, spre a vedea ce vor face în viață foștii săi elevi.

„T. Tr.”

PROBLEME ARĂDANE

Sunt multe și, unele, penibile, dar ne vom ocupa pe rând de ele, spre a vedea publicul cine au fost aceia care ne-au condus.

Improprietățile... de onoare

Mai acum doi-trei ani, i-a venit cuiva ideea ca să împroprietărească o seamă de arădani... de onoare, ca să-i lege pe vecie de orașul nostru.

Asta, prin 1939. Zis și făcut. Și astfel, apar în ziare coloane mesagii cu noui „proprietari” arădani, intelectuali de tot felul-de-și era mai mare dragul să le citești numele...

Cu mirare am constatat însă, că nu fusese împroprietărit nici un meseriaș sau țaran, cum s'ar fi convenit, că și printre aceștia se găseau câțiva care au făcut ceva pentru Arad.

Lucrurile și chestia cu „onoarea” nu s'au oprit, însă, aici, fiindcă imediat după împroprietărire, au venit concentrările și lumea... s'a pus pe fugă, astfel că unii dintre fericii proprietari s'au grăbit să-și vândă bucată de pământ primită.

Cerem acum Primăriei Arad, să cerceteze lucrul acesta și să ceară contractele de vânzare, punându-i pe cei care și-au vândut partea, să verse banii încasați, în plus Primăriei, iar din acest fond, să fie ajutate câteva familii de concentrați, care apără pământul Aradului fără să-l facă de vânzare.

Dezertările din 1939

Tot în legătură cu anul de pomină 1939 și cu capitolul de lașitate pe care l-au înscris unii, în istoria Aradului, cerem ca d. prefect Ilie Rotea să întocmească lista acelor care în zilele tragice ale lui Martie 1939, și-au împachetat broașele și au șters-o, ca ori ce dezertor, dela datorie.

În timp ce țărănilor li-se luau copii, vitele și alimentele, trecând cu acestea prin Arad, se întâlneau pe drum cu sinistrelor caravanor al acestora care se mutau în altă parte, deși nu erau concentrați, astfel că își puteau evacua trențele în prima zi de mobilizare, după programul stabilit dinainte.

D-nii Dr. Romul Bejan și Băcilă, dela gară, știu cine au fugit atunci din Arad.

Cerem ca lista dezertorilor să se afișeze în toate localitățile publice, ca să știm în viitor pe cine putem conta, în ceasuri ca acelea din Martie 1939.

Uniformele F. R. N.

Intr'un timp când Aradul nu mai avea pavaj, de nu mai puteai umbla nici pe jos, cineva din fruntea primăriei s'a grăbit să plătească pentru uniformele funcționarilor peste un milion de lei.

Funcționarii au fost îmbrăcați în niște țoale de radeau și curcile de ei.

Și cum nici o lege nu prevedea că cineva ar avea dreptul să îmbrace lumea cu banii contribuabililor, noi întrebăm:

— Cine a dat ordin ca să se facă uniformele pe banii primăriei? Cine?

Să dea banii înapoi, pentru că funcționarii n'au nici o vină. Dimpotrivă, au refuzat uniformele acelea caraghioase, dar au fost amenințați cu darea afară din serviciu.

Ei, dealtfel, au avut destulă pagubă cu confecționarea hainelor care i-au făcut de râsul lumii.

Cerem încodată:

Vinovatul, să dea banii înapoi.

Impozitele municipiului

Conform legii administrative, Armand Călinescu, primăria Arad a pus o droaie de impozite pe contribuabili, iar pe altele le-au inventat, fără să dea nimic în schimb.

De exemplu, impozitele pentru curățirea străzilor și gospodăriilor, etc. din care s'au făcut alte cheltueli, s'au uniformele de tristă pomenire.

Acum că legea a căzut, toate aceste impozite trebuie șterse, fiind o grea și inutilă povară pentru cetățeni, care au destule alte cheltueli în zilele grele pe care le trăim.

Noul primar al Aradului trebuie să revizuiască aceste impozite.

Sau să le dea o destinație pentru „Ajutorul legionar”

Vom reveni asupra acestor probleme arădane.

Silvia Faur

ORDINUL d-lui HORIA SIMA cătrec legionari

LEGIONARI,

După 30 de zile dela biruința din 6 Septembrie, Generalul Antonescu ne cheamă să primim semnal de luptă pentru refacerea Țării.

Mișcarea legionară răspunde din toate depărțările pământului românesc.

Toți purtătorii cămașilor verzi vor fi prezenți în front ostășesc, Duminică 6 Octombrie la București.

HORIA SIMA.

1 Octombrie 1940

Louis Corinth

În Prusia Orientală, orașul Tapiaw, unde s'a născut în 1858 renumitul pictor german Louis Corinth (decedat în 1925 la Zandvoort-Olanda), instalează un muzeu Louis-Corinth în casa natală a maestrului. Muzeul va cuprinde, în afara amintirilor personale, îndeosebi primele creațiuni ale pictorului.

Decorarea loștilor membrii ai Gărzilor Naționale din Ardeal: 1918-1919.

Comuna Albești, jud. Arad.

Sergent Halmăgean Iosif.

Coporal Lăscuț Todor.

Fruntaș Slugoi Loghin.

Soldat: Brădan Șofron, Haios Pavel, Cornea Adam, Alda N. Cosma, Versigan Filip, Alda Gheorghe, Bejan Vasile, Ursă Vasile, Alda T. Ioan, Tripa Constantin, Faros Gh. Ioan, Faur Ant. Pavel, Alda D. Cosma, Dragan I. Ioan, Cr. Floria.

Comuna Bârșa, jud. Arad.

Plutonier Dragu Zaharie.

Sergent Birău Pavel.

Soldat: Alda Bun Gheorghe, Barbatei Petru, Brata Ioan, Birău Ilarie, Corban Todor, Ciev Petru, Ciev Ioan, Ciev Ioan II, Dinbă Todor, Dramța Petru, Dramța Ioan, Dramța Todor, Paul T. Petru, Fau I. Ioan, Taus P. Petre, Faur I. Ioan II, Groza Pavel, Grec Zăhărie, Matcău Zăhărie, Mureșean Lazăr, Moț Adam, Moț Todor, Matcău Todor, Neag Ioan, Tucra Simon, Tucra Todor, Ban Zăhărie.

Plutonier Lustrea Petru.

Sergent Anca Ioan.

Coporal Halic Petru.

Soldat: Dranița Avram, Birău Petru.

(Continuare în no. viitor)

Matei

Maltry

Croitor Parisien pt. Dame
ARAD, Str. Dr. Robu 4.

CRONICA CINEMATOGRAFIA

„Șarpele” este filmul care relează acum la cinema „Urania” al renumitului scriitor Somerset Maugham. Cu această ocazie și a făcut apariția din nou, după atâta timp, pe ecranul cinematografului arădan renumiții artiști Leslie Howard cu Bette Davis, Englezul Leslie Howard a cucerit publicul arădan din „Macul roșu”, iar Bette Davis din filmul „Nu vreau să mor”

Kay Francis din nou pe ecran, în noul film „When the Daltons Rode” cu Randolph Scott, obținând un mare succes la New-York.

Renumitul artist francez Charles Boyer care a cucerit publicul arădan în filmul „Napoleon” scăpând cu viața din actualul război german-francez a realizat un film „All This and Heaven Too” care a avut premieră la Hollywood, unde a luat parte și mama artistului recent refugiată din Franța.

Artiștii tănari nu sunt iubiți de public. De curând a rulat un film la Hollywood cu cei mai tănari și simpatici artiști unde publicul în general spectatoarele tănare au strigat tot timpul: „filmul este frumos dar noi vrem să vedem artiști mai în etate, vrem William Powel, Gary Cooper, Clark Gable, Dick Foran ș.a.

Filmul german realizează un nou film „Maria Stuart” cu renumita artistă, Zarah Leander, Suedeză care concurează mult cu concetățeană ei Greta Garbo, căreia îi lipsește vocea la Zarah Leander așa că azi publicul Suedez nu mai admiră pe Greta Garbo din filmele americane ci pe Zarah Leander din filmele germane.

Odiația E.

Pomenirea Românilor Transilvăneni uciși de unguri, în teritoriul cedat

BUCUREȘTI. Duminecă dimineața s'a oficiat în biserică Albă din calea victoriei, un serviciu religios pentru pomenirea și odihna sufletelor Românilor transilvăneni, uciși de unguri, odată cu ocuparea teritoriului cele-a fost încredințat prin dictatul dela Viena.

Serviciul divin a fost oficiat, de un sobor de preoți, în frunte cu părintele D. Rădulescu, parohul bisericii.

ASISTENȚA

La pioasa solemnitate, care a reunit toate gândurile și sufletele românești, am remarcat printre alții pe d-nii: Iuliu Maniu, Mihai Popovici, dr. Nicolae Lupu, Aurel Dobrescu, Nicolae Costa, Sever Bocu, Ilie Lazăr, Lazar Iacob, dr. C-tin Angelescu, Gh. Pop. Soc. culturală ardeleană „Târnavă Mare” în frunte cu președintele ei, d. Andrei Popoviciu, prof. Marin Ștefănescu, Popescu-Zorica, Aurel Cosma, Victor Duca; D-nele: Alexandrina Cantacuzino, Elena I. Lugosișanu.

După terminarea slujbei religioase, părintele D. Rădulescu, într-o predică a subliniat identificarea bisericii cu năzuințele neamului. Laudă inițiativa luată „dea ne ruga pentru frații noștri căzuți sub asuprire.

Cuvântarea

d-lui M. Popovici

D. Mihail Popovici, a spus printre altele:

Români,

Veacuri de rândul și-a strigat Ardealul durerea spre cer. Frânt în robie fruească și sufletească, jefuit de orice drepturi și libertăți glebae adscripții singura lor mângâiere era refugiul în micile și întunecoasele bisericele, înegrite de fumul luminilor de pocăință, care părea că în zadar se ridica spre Izvorul dreptății.

Când apoi chinul nu se mai putea suporta și se elibera un braț din lanțul strâns cu cleștele; își făcea singur dreptate. Patru revoluții mari și crâncene și nenumărate revolte înăbușite sângeros au înscenat istoria acestui neam dâr

Apoi: Moⁿarhia austro-ungară s'a descompus în părțile ei constitutive. S'a desmembrat de sine pe baza principiului autodeterminării. Era continuarea marșului triumfător al libertății naționale.

Voința celor 3 jum. milioane de români a creiat întâi independența Ardealului și Banatului prin actul dela Alba Lulia și apoi unirea cu vechiul regat.

Au trecut 22 de ani, românii s'au dovedit un popor creator, au transformat tot aspectul Ardealului rudimenar de altădată. Orașele mai ales din nord-vestul țării, cari aveau înfățișare mai mult de marl aglomerată sătești au luat aspectul de orașe printr'o activitate urbanistică intensă.

Prin reforma agrară s'a dat pământul în mâna țăranilor agricultorii, cultura românească a luat un avânt uimitor, artele, industria, comerțul, totul era în progres, isbucnea ca o forță elementară din puterea de vitalitate a acestui popor harnic și cinstit. Toți beneficiau de această uimitoare putere creatoare. Generozitatea nobilă a poporului nostru făcea să se restrângă toată bogăția progresului asupra tuturor popoarelor conlocuitoare.

Și iată că asupra acestui elan de cultură, lumină și energie culcă la pământ tot ce o credință tare de dreptate și libertate, a creiat, pentru că să se instaureze din nou flămura cea neagră a nedreptății, opresiunii și a robiei.

Recrudescunt vulnera — se deschid din nou rănilor cari păreau închise pentru totdeauna — Ardealul de nord se transformă din nou într'o mare temniță cu ferestrele zăbrele de ferocitate și intoleranță.

De ce a fost nevoie de a răsturna mersul normal al istoriei, a reinvia concepțiile medievale, a sugruma marea idee dominantă a veacului trecut libertatea națională? De ce?

De ce am fost aleși chiar noi pentru acte de răzbuire, cari n'am păcătuit cu nimic altceva decât ne-am unit cu toții

într'o țară liberă, am întins mâna pe pace tuturor, n'am pismuit și n'am dușmănit pe nimeni? De ce?

Trecem printr'un mare cafacism teustru. Războiul continuă cu furie și trăim și noi urgia războiului cu înălțări și prăbușiri, cu refaceri și prefaceri continue. Nimic nu este stabilit și definitiv, totul în clocoțe furioase — un lucru este sfânt, că nedreptatea săvârșită față de noi nu poate dura.

România Mare n'a ieșit nici din cerșetorii, nici din milă.

A curs bogat sângele românesc, fără economie. Strălucitele regimente românești din Ardeal, cu nenumărați eroi și mai străluciți comandanți au luptat vitejește alături de regimentele germane și sperau că sângele acela nu era vărsat zadarnic, așteptau zorile libertății. Sacrificiile imense ale vechiului regat cu strălucirea faptelor de arme un singur fel aveau liberarea fraților. Din acest dublu sacrificiu imens, împreună cu voința neștrămutată a Ardealului pentru libertate, s'a creiat România Mare.

D. avocat Emil Ghilezan, a rostit următoarele:

Era în Cluj, la zi de întâi Septembrie.

Norod mult a coborât din munți, când s'a auzit că, o voință blestemată a sfărtecat pământul sfânt al Ardealului.

Orașul se scâldea în culori românești — nu la ordin, — ci pentru că poporul voia să și desfate pentru ultima oară ochii în priveliștea Clujului românesc înainte de a porni în pribegie peste linia care nu va fi numită niciodată de un român „frontieră”.

Și'n timp ce miile de oameni adunați în fața comandului militar, în genunchi, invocând pe Dumnezeu, cereau apărare și războiu;

în timp ce plângeau de durere tineri și bătrâni, femei și copii, ofițeri și soldați;

în fața istoricele clădiri unde s'a judecat procesul Memorandumului, în mijlocul orașului, cădeau sub gloanțele unui bar-

bar, doi elevi români cari nu aveau altă vină decât de a purta la piept tricolorul românesc.

Era prelușiu la ceiace s'a întâmplat.

Pe vâile Ardealului curge astăzi sânge, sânge românesc, și în pădurile lui găsesc adăpost fugarii din fața urgiei unguștii.

De câte ori însă acest popor a suferit — de câte ori dorința de a-l supune au folosit trândăria sau crima, — puterile lui au renăscut și nimeni nu l-a putut oprî pe calea destinelor lui măreș.

Este parcă dat acestui neam ca întotdeauna să-și făurească gloria din dureri.

Am venit aci, în fața sfântului altar, să ne strigăm la rași durerea, așa cum Ardealul veacuri de rândul și-a strigat durerea către cer.

Am venit să protestăm cu toată fărâșia sufletelor noastre împotriva mutilării teritoriului național, împotriva suferințelor pe cari frații noștri, ajunși în robie, le îndură din nou. Am venit să ne rugăm pentru odihna sufletelor acelor cari au murit moarte de martiri. Sângele lor va rodi eroi.

Șasesprezece milioane de români uniți în cuget și simțiri, vor lupta cu putere și credință nouă pentru sfânta lor unitate națională.

Actualități germane

După datele oficiale din luna August, recolta germană a acestui an va fi de 24.6 milioane tone, adică numai cu 2% inferioară recoltei medie din anii de pace 1934-1938. Acest rezultat este bun și asigură aprovizionarea proprie a țării.

La 1 Septembrie, prima legătură telegrafică Germania-America de Nord a implinit 40 de ani. Ea a fost inaugurată peste cablul Emden-Azore-New-York, și finanțată exclusiv cu capital german.

La 1 Octombrie se deschide sub conducerea lui Reinhard von Zallinger, o școală de muzică, în „Mozarteum” din Salzburg. Printre profesori figurează Heinrich Rehkemper, Felicie Hüni-Mihacsek și Vitecurtorio Moraiti.

Duetul: Ilarie Chendi-Stefan O. Iosif

Au trecut douăzeci și șapte de ani, dela moartea acestor doi reprezentanți autentici ai spiritului ardelean în cultura națională.

Amândoi, au fost îngropați la Bellu, în mare apropiere, ca să colaboreze și dincolo de moarte, cum prietenii și tovarăși de idealuri au fost și în viață.

Ilarie Chendi, născut în 1875, a trăit mai mult în vechiul regat, iar cu sufletul a fost mereu în Ardeal, unde alții întrețineau o vie activitate culturală și politică. Chendi a avut grije mereu ca să trimită colaboratori renumiți pentru ziarele și revistele lor.

După „Semănătorul” și-a îndreptat gândurile spre Budapesta, unde apărea „Lucașăru” revista care a făcut epocă. A colaborat apoi și la „Tribuna” din Arad.

După Titu Maiorescu, Ilarie

Chendi a rămas criticul clasic al tinerei culturi naționale, până în anul 1913, când a murit.

Spirit critic prin excelență, instruit și bine pregătit, nu i-a fost greu să-și exercite calitatea de procuror al literelor cu atâta răsunet.

A fost necruțător și aspru cu mulți, astfel cum îi șade bine unui cavaler al scrisului, care și-a înlocuit spada cu condeiul.

A criticat fără milă pe cei înstrăinați de spiritul public național, pentru că socotea neamul o comoară inimitabilă, care trebuia ferită de atingeri cu influențele dăunătoare aduse de aiurea.

Dar iată ce scrie Chendi despre Octavian Goga:

„Ne întrebăm: ce i-a putut răpi pe toți, în măsură necunoscută până acuma în viața noastră literară?”

E melodia curată și nouă a cântărețului, cântată din strune proprii, din pieptul cel tănăr și puternic.

E cântecul cel larg și îndrăzneț cu multe și variate nuanțe, dela cea mai duioasă până la cea mai bărbătească expresie de viață.

Originalitatea pronunțată în limbă, în forme, în alegerea subiectelor, iată ce l-au făcut cuceritorul...

Ștefan O. Iosif s'a născut în 1875, și a murit în Septembrie 1913, în aceeași lună și an cu Ilarie Chendi.

Poet liric de talent, Șt O. Iosif ne-a dat o seamă de poezii care rezistă curentelor și vremii, pentru că inspirația lor fășnia dintr'un suflet adânc înrădăcinat în pământul neamului românesc.

A fost un desrădăcinat dus de vufetul asurzitor al orașelor — călătorise mult, de altfel, unde se simția mereu un înstrăinat.

În poeziile erotice, în elegiile și pasteurile sale s'ani, remarcat cu aceeași sensibilitate și dragoste de tot ce este frumos și duios. A fost un melancolic și un părăsit cum credea mereu.

Reproducem poezia Cobzarul:

„Cobzarule, de-ai ști cât farmec,
Și voie bună răspândești,
Cu svonul cântecelor tale,
În inimile românești.

Noi toți suntem așa de tineri
Că am putea să-ți fim nepoți...
Dar când ne zici bătrâna doină
Ești cel mai tănăr dintre toți.

Șt. O. Iosif a scris apoi marșul „La arme”, pe care reproducem în numărul viitor.

Cu acest cântec, au intrat armatele noastre în războiul întregirii.

Și l-a făcut nemuritor ca „Deșteaptă-te Române”, pe care Andrei Mureșlanu.

Cine va scrie marșul eliberării de mâine?...

(Ion I. Pogana)